

...

Ja vad finns det egentligen att säga.

Börjar med att berätta vad som hänt.

En vän är död, borta.

Inte en nära vän, kanske inte ens en vän.

En bekant, någon jag kände namn och ansikte på.

Är alltså död.

Oberoende av hur väl vi kände varandra.

Eller kanske helt beroende på att vi inte kände varandra tillräckligt väl.

Kanske hade jag kunnat se hur hon mådde.

Kanske hade jag kunnat hjälpa henne.

Jag hade kunnat finnas till mer för henne.

Skuldkänslor, såklart.

Men en annan sida av mig som vill fram.

Säger mig att hon är faktiskt ingen jag kommer sakna.

Jag känner mig hemsk, en människa har dött och jag kan tänka så.

Jag vet att hon inte betydde mer för mig än vem som helst på skolan.

Men jag vet även att jag inte behandlat henne illa.

Som så många andra av mina vänner gjort.

Detta konstanta skitsnack som omger oss.

Jag vet att jag alltid tagit avstånd från sån skit.

Det man inte vet vet man helt enkelt inte.

Antingen frågar man personen det rör vad som är sant.

Eller så skiter man i det.

Visst, jag hade kanske kunnat göra mer. Men ärligt så tror jag inte det gjort så stor skillnad, jag är ingen gud.

Jag behöver inte plåga mitt samvete för jag vet att jag aldrig behandlat henne illa.

Men ändå, denna klump i magen. Hur kommer stämningen vara nu när skolan börjar igen? Vem väljer att lämna sin mor natten till mors dag? Var det en olycka? Var det självmord? Var det mord? Är alltihopa bara ett rykte? Isf är det ett av de få rykten som gått in i mig och ett verkligt dumt rykte om ajg får säga så. Vem startar ett sånt?? Jag vet inte vad somhände, men får kanske ta upp det igen när jag vet mer.

Skulle väl egentligen vart dagbok, men färre läser en dagbok, har jag inbillat mig så lägger den därför bland poesi verken.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tomteluva med Poeter.se id #7955 innehar upphovsrätten